

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLIER, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 45 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 5 OCTOBER.

Men leest in de l'Union :

« Men kent al het geraas, dat dezer laatste dagen de Belgische dagbladen gemaakt hebben ten opzichte der ontdekking, in de Tuilerieën, van papieren behelzende het bewijs van een ontwerp, over twee jaren aan keizer Napoleon voorgelegd, en strekkende om hem koning der Belgen te maken.

» Nu dat de zaak gekend is, moet men erkennen dat die dwaasheid, want het is er eene, een dergelijk gerucht niet verdiende. Men weet inderdaad, door de openbaringen der *Köln. Zeitung*, dat het een jonge redacteur van den *Echo du Parlement* is, opsteller van eenige schandelijke artikelen, in de kleine drukpers van Parijs en Madrid, tegen het hof van België, die alleen dit schoon plan van aanhechting gevormd had.

» Ware zijne voorstellen ernstig in de Tuilerieën opgenomen geworden ?

» De *France* loochent het volstrekt, verklaarende nogtans dat, uitgenomen over dit punt, het eenig gewichtige, de geschiedenis nauwkeurig is; zij voegt er bij dat, indien het noodig ware, de oudminister van Frankrijk te Brussel, zijne diplomatische briefwisseling dien-aangaende zal in het licht geven.

» De ontwerpen van den Belgischen aanhechter hadden dus aanleiding gegeven tot eene « briefwisseling » tusschen het Fransch gouvernement en zijnen vertegenwoordiger in België ?

» Dit is reeds te veel. Altijd is het zeker dat de combinatie geen gevolg had; het belachelijke is heden hare ontkenning, de eenige die zij kon hebben. »

Waar blijven toch de brieven van den jongen dagbladschrijver, waarvan de *Indépendance* en de *Etoile* zooveel gerucht hebben gemaakt ?

M. Berardi van de *Indépendance* zou, zegt men, die stukken bezitten: hoe zou hij aan die documenten gekomen zijn, die den eigendom zijn van het fransche gouvernement ?

De *Indépendance* heeft vroeger nog al eens stukken meêgedeeld, die schandaal maakten, welke aan zekere personen werden toegeschreven; doch die personen waren... dood, en konden zich dus niet meer verantwoorden.

De *Echo*, wien men den steen op het hoofd heeft willen werpen, vraagt nu de publicatie, der bedoelde stukken.

De *Indépendance* zegt dezen morgen, dat zij de bedoelde stukken niet bezit; maar dat zij hoopt deze in handen te zullen krijgen.

Het blad zegt op het spoor van alles te zijn wat den *Echo du Parlement* zoo plaagt.

Wij denken, zegt de *Indépendance*, dat onder dat alles iets heel ernstigs verborgen zit. Geduld! als het blad iets zeker weet, zal het spreken.

Quel est donc ce mystère ?

Wij vernemen met voldoening, dat de meetings, welke de *Internationale* dezer dagen te Gent heeft bijeengeroepen, fiasco hebben gemaakt. De beweging, die onder het werkvolk werd opgemerkt, schijnt ook aan 't verminderen. Zekere *citoyen* Van Beveren, die uit Gent, aan de *Liberté* van Brussel eenen brief schrijft, klaagt daarin op bittere wijze over den weinig bijval der socialistische propaganda in Vlaanderen, en schrijft de oorzaak daarvan toe aan den invloed, welke den godsdienst op onze bevolking behouden heeft. Uit deze bekendenis is een besluit te trekken, namelijk: dat de ongodsdienstige propaganda, door 't liberalisme tegen de Kerk en de geestelijkheid gericht, rechtstreeks gedaan wordt ten voordeele der sociale omwenteling. Hare redenaars en dagbladen overtreffen de sprekers en schimpschrijftendemagogie in den oorlog van logens, laster en beledigingen, der katholieke Kerk aangedaan. Dogma, zedeleer, sacramenten, priester-schap, alles wordt geloofchend, versmaad, gelasterd, met slijk bedekt, in den naam van den vooruitgang, der rede, der onsterfelijke overwinningen van de hedendaagsche beschaving. En de dwazen, die dit werk verrichten, weten niet, of willen niet weten, dat zij met eigen handen de eenige vesting afbreken die hen beschermt tegen den opkomenden storm van het socialisme!

— De *Courrier des Ardennes*, deelt met bewijzen in de hand, een geneesmiddel mede, dat

het vee, door runderpest aangetast, spoedig moet genezen :

« Men doet gist van bier in het gemaakte bier en men laat dezelve daarin tot dat ze vlootbaar genoeg is om met eenen lepel ingenomen te worden.

» Men neemt zes gewone lepels van dit mengsel, welke men in eenen halven liter bier doet en men geeft dit aan 't zieke dier te drinken.

» Men herhaalt dit tot driemaal per dag.

» Is het dier s'anderendaags nog ziek, dan herbegint men de kuur, doch gewoonlijk is de ziekte van den eersten dag weggenomen.

» Is het dier van den eersten dag genezen, dan geeft men het den daaropvolgenden dag slechts tweemaal van het middel te drinken, den tweeden dag slechts eenmaal, waarna men voor niets meer heeft te vrezen. »

Indien de *Courrier des Ardennes* wezenlijk gelijk heeft, dan zal dit middel weldra door al onze landbouwers gebruikt worden.

— Is Louisa Lateau dood ? vraagt een blad.

Zijn hare wonderbare bloedstortingen geëindigd? Heeft zij hare verrukkingen niet meer? Ziedaar vraagstukken die men ons meermalen toestuurde.

Om er op te kunnen antwoorden zijn wij nog eens naar Bois-d'Haine geweest. Wij hebben Louisa Lateau in goede gezondheid gevonden. Hare bloedstortingen in plaats van den vrijdag s'morgens vroeg, te beginnen, nemen maar om twaalf of een uur aanvang, en eindigen om 5 uren, zij stort bloed door al hare wonden, maar bij mindere hoeveelheid. De kroon vloeit, de wonden der handen zijn afschuwelijk om zien.

De verrukkingen doen zich bij voortdurend op. Zij ziet de voorvallen der passie, en verbeeldt ze, gelijk voortijds. Des aangaende is niets veranderd, tenzij de duur der opgetogenheid, die, in plaats van om negen uren, maar s'middags begint.

Maar eene bijzonderheid, die zich thans opdoet, bestaat hierin: Louisa Lateau eet niet meer. Zij heeft voor de laatste maal eenige spijs genut, op 29 maart laatleden. Dus leeft zij nu reeds zes maanden voort zonder eten. Dit belet haar niet naar de kerk te gaan, te werken en de zieken bij te staan.

Buitenlandsch nieuws.

De krijgsraden zijn in bestendige zitting ter oordeeling der betichte gevangenen bij den Communisten-opstand in Parijs. Maroteau, een dagbladschrijver, schuldig erkend als aanhitter tot burgeroorlog en medeplichtige in den moord gepleegd op Mgr Darboy, aartsbisschop van Parijs, is gisteren ter dood verwezen; een dagbladschrijver tot 500 franks boete. — Barbet de vrouwen Bonnefoy en Roubert werden veroordeeld tot uittanning naar eene strafkolonie. — Drie andere kopstukken der Commune: Brunet, Chavanon en Lalande zijn, bij verstek, ter dood verwezen.

De krijgsraad van Versailles houdt zich nu bezig met de zaak van den brand der magazijnen *le Tapis rouge*, in dewelke negen beschuldigen zijn, waarvan vijf tegenwoordig.

Victor Hugo heeft gisteren gehoor verzocht bij den President der Republiek, ten einde eene verzachting van straf te vragen voor Henri Rochefort. M. Thiers heeft geantwoord dat de Gratie-commissie alléén 't recht bezit om zulke vragen toe te staan.

Eergisteren is te Versailles een buitengewone ministerraad vergaderd geweest, bijgewoond door den eersten voorzitter des beroepshofs van Algiers en den procureur generaal van dat Hof. De bestuurlijke herinrichting der kolonie is het voornaamste onderwerp der bepleitingen geweest. Onder andere besluiten, heeft men stellig beslist dat de arabische bureelen, welke de maarschalk Mac-Mahon aldaar inrichtte, en waaraan hij sterk houdt, afgeschaft zullen worden.

Er is nog immer spraak van geheime kuiperijen der Napoleoneisten. Luidens een verhaal van den *Siècle*, zouden in het kamp van Satory manifestaties ten gunste van den keizer plaats hebben gehad bij een banket, waarop verscheidene officieren vereenigd waren. Het Staatsbestuur zou een der regementen, in dat kamp gelegerd, den volgenden dag naar de Loire hebben gezonden.

Tot heden wordt die tijding door niet één ander blad bevestigd; dezelve is nogtans van aard om eene officieele terechtwijzing uitte lokken. De verplaatsing eeniger regimenten worden door sommige bladen toegeschreven aan ernstige twisten tusschen verschillende legercorpsen.

De *National* bevestigt heden dat de aanhangers van Napoleon veel beweging maken in eenige

departementen, ten einde hunne kandidaten te doen zegeprelen in de provinciale kiezingen.

De regeeringen in Duitschland houden zich nu ieverig bezig met het vraagstuk van gelijke maten, gewichten en munten voor geheel Duitschland.

Men wil het tiendeelige stelsel invoeren, doch met zoo weinig afwijking mogelijk van 't thans bestaande.

In plaats eener algemeene kwietschelding voor al de aangehouden betichtten van deelname aan den communisten-opstand te Parijs, die van geene zware overtredingen beschuldigd zijn, ofwel door nood of geweld gedwongen werden om de wapens op te nemen, heeft het fransche Staatsbestuur een uitmuntenden en prijsbaren maatregel genomen. Hoewel wij reeds eenigen tijd van de vreeslijke gebeurtenissen onder het kortstondig dwangbeheer der communisten verwijderd zijn, ging er toch geen dag voorbij zonder aanhoudingen van verdachte personen.

Dat daarbij veel dwalingen en misbruiken plaats hadden, behoeft niet gezegd te worden: overdreven iever, persoonlijke vijandschap, eigenbelangzucht hebben veel onplichtige personen in handen van 't gerecht gebracht, en sinds lange weken wachten die ongelukkigen op den oogenblik om zich voor de rechters te verantwoorden en op vrije voeten gesteld te worden.

Thans heeft die onaangename toestand opgehouden. Op hooger bevel, mag niemand meer beticht of aangeklaagd worden wegens deelname aan den opstand van den 18 maart.

De parijzer *Constitutionnel* meldt dat de fransche en italiaansche regeeringen overeen zijn gekomen op de onschendbaarheid en belastingvrijheid der eigendommen van Franschen in de stad Rome. Tenzij ingeval van hoogst dringende noodzakelijkheid, mogen geene italiaansche agenten den voet zetten op, noch in eenen eigendom aan Frankrijk toebehoorende.

Dien ten gevolge, mogen geene ambtenaars soldaten of politie-agenten van koning Victor-Emmanuel, zonder voorafgaanden oorlof, zich begeven in de Villa-Mediceis, in de fransche kerken en kloosters en de daarvan afhingende gebouwen als woningen dienende voor de personen door Frankrijk bestemd om in die kerken of gestichten de diensten te verrichten.

Men verwacht er zich aan dat al de andere Mogendheden hetzelfde recht en dezelfde vergoedingen zullen aanvragen als Frankrijk nu bekomen heeft.

De hongersnood in Perzië.

De *Eastern Budget* heeft den volgenden belangrijken brief ontvangen van eenen correspondent van Teheran, gedagteekend van 7 augustus :

« Te Metchel, hoofdstad der provincie Khoras-sen — stad van 120,000 zielen — zijn 80,000 personen van ziekte en honger gestorven; 20,000 zijn de stad ontvlucht, en het overige werd door henden Afgansen en Turcomans, welke 't land verwoesten, in slavernij weggevoerd. Er zijn noch veer nog menschen genoeg om de aarde te bebouwen, en deze bloeiende provincie gelijkt thans eene woestenis. Het monopolium der graanverkoop is in handen der edele, en het gouvernement is zoo onverschillig, dat het de aanbod van onderstand, door Rusland voorgesteld, alsook door het gouvernement van Britsch-Indië, van de hand heeft gewezen. Het is meer dan waarschijnlijk dat de uitgehongerde bevolking zich dezen winter over zijne ikzuchtige bestuurders zal wreken door akten van plundering en moorddaden. Reeds is er oproer ontstaan.

» Alzo was de Schah op jacht gegaan, en had in zijne plaats een gebaatte regent: een miszien gouvernemeent en ongedisciplineerd leger gelaten. De algemeene misnoegdheid groeide gedurende zijn afzijn aan, en toen men zijne aanstaande wederkomst aanmelde, verzamelden zich een duizendtal personen, het hoofd met stof en asche bedekt voor de deuren van het paleis, slaakten oproerige kreten en be-laadden den Schah met beledigende namen.

» Dit joeg den Schah zoo'n schrik aan dat hij, in plaats van naar zijne hoofdstad weder te keeren, naar een buitengoed vertrok. De menigte werd door de troepen uiteengegreden en een dekreet werd in de straten aangeplakt, waarbij de prijs van het brood vast bepaald wordt, maar dit deed de woede van het volk nog meer aangroeien, omdat er hoegenaamd geen brood te bekomen was.

Toen gaf de Schah, bevel, om den vizier der stad in de ijzers te werpen, om hem daarna aan den staart eens ezels te binden, en hem alzoo,

barevoets en met ontbloot hoofd, in vollen dag door de stad te wandelen. Toen dit gedaan was werd de overste der bakkerij en verscheidene zijner onderhoorigen in hunne eigene ovens levend verbrand.

» Deze strafuitvoering bedaarde oogenblikkelijk het volk, maar het is altijd zonder voedsel, en op ieder oogenblik verwachten wij de tijding van eenen nieuwen opstand. »

Zwitserland.

DE VROUWEN OP HET KONGRES.

Het zoogezegde vredes-kongres te Lausanne heeft menig bewijs opgeleverd, dat daar waar de vrouwen in het spel komen, de gematigdheid door het venster uitschiet, ofschoon de mannen al zoo veel dwaasheden uitkraanden als de vrouwen.

Zekere vrouw, André Leo, verdedigde onder ander de *Commune* van Parijs en hare zusters, de *pétroleuses*.

Volgens deze dame, is de parijzer regeering gelasterd geworden; niet zij heeft de brandstichting bevolen of de terechtstelling der gijzelaars. Versailles heeft veel rumoer gemaakt, ten einde te beletten, dat men de waarheid vernam. « De bestolene noemde het *dieven*, de vermoorden *moordenaars*, de slachtoffers *beulen*. »

Wat meer is, deze dame beweerde, dat men de brandstichtingen sterk had overdreven; stak men iets in brand, het was uit noodzaak en om zich te verdedigen; de bommen van Versailles hebben het meeste kwaad aangericht; de monumenten, de Tuilerieën, het stadhuis, enz. werden in brand gestoken door onbekenden willich... zeer waarschijnlijk zelfs, door Versailles, die tegen de *Commune* den algemeenen afschuw wilden gaande maken.

Hare redevoering was geschreven; maar zij was, blijkbaar, langdurig bewerkt. Daarom zegde men ook dat: zij naar de petrooilamp rook.

Stormen verhieven zich tijdens de voordracht. Het Casino was vroeger een schouwburg en de loges en gauderijen waren gevuld met toehoorders, nietleders, meereeders Waldensers, die hier waren verschenen, gelijk ze ter schouwburg zouden gaan.

Deze eewenoude republiekeinen hebben niets op met de *Commune*, welke (volgens hun gevoelen) den regeeringsvorm, waaronder zij leven en gelukkig zijn, in opspraak heeft gebracht. Het scheen dat de lezing, welke men hen dwong te hooren, hun alles behalve aangenaam was.

Eerst lieten zij vrouw Léo stil begaan; toen vernam men gemor; weldra viel de een of ander haar in de rede; daarop werd geantwoord door de aanhangers in den engelenbak; toen kwamen ook de vrouwen in het spel; eindelijk begon men elkaar scheldwoorden naar het hoofd te werpen en het vredeskongres dreigde zeer slecht af te loopen.

Intusschen bedaarde ten slotte de storm, dank zij den president, die met veel kracht en groot geduld het gezag voert. Vrouw Léo, kalm van het begin tot het einde, hervatte haar betoog.

Ongelukkig echter welen deze vrouwen, in zoovele andere opzichten one meerderen, geen maat te houden. Zelfs de aanhangers begonnen op het laatst te vinden, dat het stuk lang was. De president verzocht de spreekster, eerst zacht, toen overluid, een en ander over te slaan. Vrouw Léo echter scheen er op gesteld te zijn geen regel op te geven en ging hardnekkig en met wanhopige kalmte voort. De president verloor nu zijn geduld; hij ontam haar het woord en de vergadering verloor zoover den eerbied uit het oog jegens het schoone geslacht, dat zij dit luide goedkeurde.

Dit gaf weder eene andere dame aanleiding om protest aan te tekenen tegen deze handelwijze. Ware vrouw Léo een man geweest (zegde zij), men zou haar het woord hebben gelaten.

Eene andere vrouw, Delhomme geheten, verdedigde de denkwijze van bovengenoemde spreekster. Het rumoer bracht haar buiten zich zelve van granschap en nadat zij alle mannen *monsters* had genoemd zegde zij: « *Vous devez pourtant savoir que la femme est la mère de l'homme*. » Dit was reeds zo't genoeg in zich zelve, maar het publiek dacht te stikken, toen iemand de aandacht vestigde op de gekke woordenspel, die hierin lag door te roepen: « *jawel! mère Delhomme!* »

Aan dergelijke dwaasheden was het kongres zeer rijk. Het is het publiek, dat de *Communards* heeft gefloten en afgestraft, en dit strekt den Waldensers toe eer.

Amerika.

Nieuw-York is eene verbazigwekkende stad — inderdaad een maastroom van koophandel. Het heeft reeds het grootste gedeelte van 't eiland